

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2395 van 8 oktober 2007
in de zaak X / IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats : X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Pakistaanse nationaliteit, op 10 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. BRACKE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De rechtspleging

Gelet op de kosteloosheid van de onderhavige procedure, moet verzoekers' vraag tot het bekomen van de kosteloze rechtspleging als onbestaande worden beschouwd.

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Over de hoedanigheid van vluchteling

2.1.1. In een eerste middel stelt verzoeker dat er wel degelijk ernstige aanwijzingen bestaan met betrekking tot zijn gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève om als vluchteling erkend te worden. Hij verwijt verweerder de door verzoeker

voorgelegde documenten ter staving van zijn asielrelaas, meer bepaald een lidmaatschapskaart van de PPP, een schrijven van PPP Sheikpura City waaruit blijkt dat hij tot de PPP behoorde, FIR's waarin aanklachten tegen verzoeker staan vermeld en een kopie van de fatwah die tegen hem werd uitgevaardigd, naast zich te hebben neergelegd. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker, die de argumenten in de bestreden beslissing tracht te weerleggen, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit die optiek zal worden onderzocht.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.1.3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Gezien uw vage, ongeloofwaardige verklaringen kan u de status van erkend vluchteling niet toegekend worden. U verklaarde reeds jaren politiek actief te zijn, u zou zelfs een verantwoorde positie in uw partij gekregen hebben. Het ontbrak u echter aan overtuigende partijkennis, waardoor op zijn minst uw partijverantwoordelijkheden in twijfel getrokken mogen worden, zoniet uw geheel politiek profiel. Zo verklaarde u vooreerst voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u sinds 1994 lid zou zijn van de “PPP”. Voor het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde u dan weer dat u lid werd in 2001 en pas vanaf 1996 actief werkte voor de partij (gehoorverslag CGVS p. 3). Bij confrontatie ontkende u enkel dat u dit ooit gezegd zou hebben. Voorts beweerde u ook dat uw partij geen zusterorganisatie heeft, hoewel de “PPP” toch over verenigingen voor vrouwen (PPP Women Wing), jongeren (People’s Youth Organisation), enz. beschikt. Dat u dit als lokaal partijpresident niet zou weten, is ongeloofwaardig. Ook verklaarde u voor de DVZ dat de verkiezingen van 2002 plaatsvonden in mei. Toch wist u voor het CGVS plots dat deze verkiezingen in oktober 2002 plaatsgevonden hadden (gehoorverslag CGVS p. 12). Ook kende u de namen van de vrouwelijke provinciale partijleden van uw partij niet. Deze elementen brengen de geloofwaardigheid van uw politiek profiel dan ook in gevaar. Voorts werden uw opeenvolgende gehoren gekenmerkt door een aantal opvallende tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde u vooreerst voor de DVZ dat u maar éénmaal gearresteerd werd in Pakistan: drie of vier maanden na de verkiezingen van 2002 (die volgens u in mei plaatsgevonden hadden, dus augustus of september 2002). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat deze enige arrestatie plaatsvond op 5 juni 2005 (gehoorverslag CGVS p. 11). Een opmerkelijk verschil dat de geloofwaardigheid van deze aanvaring met de Pakistaanse overheden volledig teniet doet. Bij confrontatie ontkende u enkel zonder verdere uitleg te geven. Ook bestaat er veel onduidelijkheid over uw laatste periode van verblijf in Pakistan. Voor de DVZ beweerde u immers dat de politie u kwam zoeken in november of december 2006. Ze zouden een “FIR” gehad hebben. Toen u dit vernam zou u meteen met uw vrouw en kinderen naar Sargodha gegaan zijn. Voor het CGVS was uw verklaring echter niet zo helder. U beweerde vooreerst dat u op 11 december 2006 in Sargodha zat (u verklaarde tevens dat u uw kinderen niet meegenomen had) (gehoorverslag CGVS p. 1, 2). Later beweerde u dan weer dat u nadat u het bestaan van een tweede “FIR” vernam, naar Sargodha ging. U trok dit even later echter weer in: u zou na de eerste “FIR” naar Sargodha gegaan zijn. Om dit even later weer te wijzigen: u zou al naar Sargodha gegaan zijn voor de eerste “FIR” uitgevaardigd was (gehoorverslag CGVS p. 12, 13). Toen u gevraagd werd waarom u toen al naar Sargodha ging, gaf u een zeer vage verklaring dat u op voorhand al vernomen zou hebben dat de politie een “FIR” tegen u zou

uitvaardigen. Daar dit weinig geloofwaardig was werd u met uw verklaring op de DVZ geconfronteerd: namelijk dat de directe reden voor uw vlucht juist het politiebezoek was, en niet een vaag gerucht dat de politie een "FIR" zou indienen (gehoorverslag CGVS p. 14). U ontkende opnieuw enkel. Ook dient opgemerkt te worden dat u voor de DVZ aangaf dat de politie bij haar huiszoeking de "FIR" bij had, terwijl u voor het CGVS verklaarde dat u niet wist of ze deze "FIR" bij zich hadden (gehoorverslag CGVS p. 13). Overigens is de "FIR" waar u het over heeft, gedateerd op 13 december 2006, waardoor de politie dit document onmogelijk bij kon hebben gehad tijdens de huiszoeking van 11 december 2006. Voorts dient ook opgemerkt te worden dat uw kennis van de inhoud van de "FIR's" van u opvallend klein is voor een man die verklaarde uit vrees voor deze aanklachten gevlucht te zijn. Zo verklaarde u dat de beschreven gebeurtenissen in beide aanklachten hetzelfde zijn, maar uit de vertalingen blijkt dat het hier om twee verschillende gebeurtenissen gaat (gehoorverslag CGVS p. 8, 9).

Dat u dit niet zou weten is onbegrijpelijk. Ook weet u niet waar de artikels waaronder u aangeklaagd wordt voor zouden kunnen staan, hoewel u dit toch vreesde. U verklaarde een advocaat te hebben die u in deze zaken verdedigde. U verklaarde dat deze man op de zaak gezet werd toen u nog in Pakistan was, maar toch zou u hem in Pakistan nooit gecontacteerd hebben. U zou hem pas in België gecontacteerd hebben en het enige wat deze advocaat voor u deed was het regelen van de kopies van de "FIR" en hij gaf u het advies om niet meer terug te keren naar Pakistan (gehoorverslag CGVS p. 10).

Dat u deze man pas persoonlijk contacteerde toen u al in België was, breekt de geloofwaardigheid van uw vrees in deze aanklachten dan ook af. Na uw vlucht naar Sarghoda verbleef u immers nog vier maanden in Pakistan waardoor u meer dan genoeg tijd had om juridisch advies in te winnen. U weet dan ook niet welke stappen in uw verdediging gezet zijn, u weet niet hoe het op dit moment staat met deze aanklacht, noch weet u of ze arrestatiebevelen uitgevaardigd zijn. Overigens verklaarde u uitdrukkelijk dat uw partij geen juridische hulp kan bieden, wat niet correct is. Uw partij beschikt immers over haar eigen advocaten die de partijleden met juridische problemen kunnen bijstaan, nl. People's Lawyers Forum. Dit wijst nogmaals op uw gebrekkige partijkennis. Uw ingeroepen vrees voor de aanklacht is dan ook volledig ongeloofwaardig. Voorts verwijst u nog naar een fatwah waarin u beschuldigd wordt van bekering. U verklaarde dat deze fatwah uitgevaardigd was door de "Sippah-e-Sahaba". Vooreerst dient hierover opgemerkt te worden dat dit weinig geloofwaardig lijkt. U beweerde dat deze fatwah geschreven was op aandringen van uw politieke tegenstanders. Gezien uw weinig geloofwaardig politiek profiel lijkt het inschakelen van een religieuze extremist om u uit te schakelen vergaand en ongeloofwaardig. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt voorts dat deze organisatie al jaren verboden is. Ook aan dit element van uw ingeroepen vrees kan dus geen geloof worden gehecht.

Tenslotte kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde vluchtroute. U beweerde dat u per vliegtuig in Parijs aankwam. Toch kende u geen enkel detail van het paspoort dat u gebruikt zou hebben, buiten de kleur. Daar u op het punt stond een internationale vlucht te nemen waarbij identiteitscontroles steeds mogelijk zijn is het ongeloofwaardig dat u zelfs niet zou weten onder welke naam u reisde. Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw lidkaart en de benoemingsbrief van uw partij kunnen gezien uw gebrekkige kennis over de "PPP" niet ernstig worden genomen. Voorts is het bevreemdend dat u enkel uw oude, niet langer geldige identiteitskaart kon voorleggen. Uw verklaring dat u hoewel u in een grote stad woonde, nooit de nieuwe kaart liet maken, is ongeloofwaardig. Aan de authenticiteit van de "FIR's" (twee kopies en twee kopies van deze kopies) en de fatwah mag gezien uw ongeloofwaardige verklaringen getwijfeld worden. Uw rijbewijs vormt enkel een begin van bewijs met betrekking tot uw identiteit."

2.1.4. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder duidelijke afwegingen heeft gemaakt tussen de –veelal tegenstrijdige of vage verklaringen- van verzoeker en de door hem voorlegde stavingstukken, om tot de vaststelling te komen dat, na samenlezing, aan de authenticiteit van de stukken kan worden getwijfeld en ze dus alleszins niet dienstig zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

Aangezien van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst en verzoeker er niet in slaagt een begin van bewijs te leveren, neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motieven van de Commissaris-Generaal –die alle worden geschraagd door de stukken die zich in het administratief dossier bevinden- over en maakt ze tot de zijne.

2.1.5. Verzoeker legt in het kader van de onderhavige procedure een bijkomend document voor, zijnde een faxbericht van zijn Pakistaanse advocaat waarin de arrestatiebevelen en het bestaan van de uitgevaardigde fatwah bevestigd worden. Dit stuk kan door de Raad niet in aanmerking worden genomen omdat het geen originele brief betreft, doch een faxbericht dat gemakkelijk te vervalsen is en waarvan de authenticiteit dus niet vaststaat.

2.1.6. Het eerste middel is niet gegrond. Verzoeker is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

2.2. Over de subsidiaire bescherming

2.2.1. In een tweede middel doet verzoeker gelden dat verweerder zijn beslissing betreffende de subsidiaire bescherming niet heeft gemotiveerd, aangezien enkel wordt vastgesteld dat verzoeker daar niet voor in aanmerking komt.

In zoverre het middel doelt op de schending van de formele motiveringsplicht, die tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, opdat hij zou weten of hij zich zinvol kan verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St. nr.167.408, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 167.852, 15 februari 2007), kan worden volstaan met de vaststelling dat in de bestreden beslissing, na een analyse van het asielrelaas en de voorgelegde stukken, wordt overwogen:

“Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van (de) Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

Derhalve stelt de Raad vast dat is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

2.2.2. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade en verweerder hem aldus de subsidiaire beschermingsstatus had moeten verlenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich uitsluitend steunt op de elementen van zijn asielrelaas dat hierboven al ongeloofwaardig werd bevonden en hij voor het overige geen elementen aanbrengt die toelaten aan te nemen dat er in zijn hoofd een reëel risico op ernstige schade bestaat, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 oktober 2007 door:

Dhr. F. HOFFER, rechter in vreemdelingenzaken,
wnd. kamervoorzitter,

Dhr. W. MULS, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. A. WIJNANTS, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. G. BAES, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. BAES.

F. HOFFER.